

донесе едно хубаво славейче. Да знаешъ, мамо, колко хубаво пѣе! И колко е питомно! На едната Боянкина рѣка стои, а отъ другата ѝ кълве захаръ. Мамо, и менъ ми се иска такъво пиленце. Ще ми купишъ ли?

Майката помислила малко и каза ѝ:

— А ти ще го пазишъ ли? Нѣма ли да забравяшъ да го хранишъ, да му чистишъ клѣтката? Знаѣхъ, че единъ-два дена ще си поиграешъ съ него, а послѣ ще захванешъ да го забравяшъ.

— Не, не, мамо, никога! Азъ се обѣщавамъ прѣдъ тебъ, че ще го пазиѣхъ като очитъ си и нѣма да го забравѣхъ ни една минута. Ти купи ми само.

— Добрѣ, — каза майка ѝ. — Затова, че ти си умна и добрѣ се учишъ, азъ ще ти подарѣ едно славейче.

— Благодарѣ ти, мила ми мамо, — извикала радостната Петранка. — А кога ще ми го подаришъ? — утрѣ ли?

— Може-би и утрѣ, — усмихнѣла се майката. — Ти само имай търпѣние, защото не могѣхъ да ти кажѣ въ кой денъ ще купиѣхъ.

Петранка, щастлива, доволна и успокоена, поченѣла да чака обѣщаното славейче. Постоянно питаше майка си: ще пѣе ли моето славейче, ще ли да е питомно като Боянкиното, също се храни, какво да му правѣхъ, щото славейчето по-скоро да обикне своята ступанка? Съ една дума Петранкинитѣ питання нѣмали край.

Изминѣли два дни. Петранка седѣла и си учила урока, вратата се отварятъ и влиза майка ѝ, като държела нѣщо въ рѣцѣ завито съ дебела книга, поставила го на масата и каза на Петранка: